

SANT PERE I SANT PAU

El dia 29 de juny celebrem la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau. L'Església commemora el seu martiri el mateix dia: els dos van estar units per un mateix amor a Crist fins al punt de donar la vida per Ell. Els textos de la litúrgia d'esta festa exalten l'honor de la ciutat de Roma per ser el lloc on van predicar l'Evangelí els últims anys de la seua vida, on van vessar la seua sang donant testimoni, de la fe i on es conserven els seus sepulcres. Per això des dels primers segles l'Església de Roma, presidida pel successor de Pere, ha tingut una primacia sobre la resta de les Esglésies i el Papa és el principi visible de la comunió i de la unitat de tots els catòlics.

Pere va conèixer a Crist des del moment en què el Senyor va començar la seua vida pública. Quan, després del discurs del Pa de Vida en la sinagoga de Cafarnaüm, molts deixebles van abandonar el Senyor perquè el seu llenguatge els semblava dur i Jesús els preguntà als dotze si ells també volien abandonar-lo, Pere va respondre en nom del grup: "Senyor, a qui acudirem? Tu tens paraules de Vida eterna; nosaltres creiem i sabem que tu eres el Sant de Déu" (Jn 6, 68). En Cesarea de Filip, davant la pregunta de Jesús dirigida als apòstols: "I vosaltres, qui dieu que sóc jo?" (Mt 16, 15), Pere va ser el primer a confessar la fe: "Tu eres el Messies, el Fill del Déu viu" (Mt 16, 16). Per esta confessió de fe rebé de Crist una missió especial: "Et donaré les claus del regne dels cels; el que lligues en la terra quedarà lligat en els cels, i el que deslligues en la terra quedarà deslligat en els cels" (Mt 16, 19). A pesar que coneixia la feblesa de Pere, abans de morir, Jesús li va confiar la missió de confirmar en la fe els germans (Lc 22, 32), i després de ressuscitar li va encarregar la tasca de pasturar les seues ovelles (Jn 21, 15-17). La comunió amb Pere assegura la comunió amb Crist. Per això, quan en els començaments l'Església comença a patir persecució i Pere és empresonat, "l'Església pregava insistentment a Déu per ell" (Fets 12, 5).

En comunió amb Pere, Pau, que no havia conegut a Jesús en la seua vida terrena, va interpretar el missatge cristià en un doble sentit: l'única cosa necessària per a salvar-se és creure en Crist i viure en Ell en una vida nova i, en segon lloc, este es un missatge dirigit a tots els homes, una bona notícia que té un abast universal. En Pau la fe cristiana s'obri a tots els pobles. Això el va portar a una relativització de tot allò en el que ell havia posat la seua esperança abans de conèixer a Crist: l'orgull de pertànyer al poble escollit, la satisfacció de ser un bon complidor de la llei, la pretensió de poder salvar-se per ell mateix... Tot això, comparat amb l'excel·lència del coneixement de Crist, ja no té per a ell cap valor. Crist s'havia apoderat d'ell i només desitjava una cosa: apoderar-se d'Ell (Flp 3, 12). Tant Pere com Pau van arribar a la mateixa meta, encara que per camins diferents. Per això l'Església celebra la seua festa el mateix dia.

De la mateixa manera que l'Església primitiva orava insistentment a Déu per Pere, preguem també nosaltres insistentment pel seu successor el papa Francesc, perquè Déu li concedisca saviesa i fortalesa per a confortar-nos en la fe en aquests moments tan difícils i faça d'ell un predicador incansable de l'Evangelí.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***